

Николай Райнов

Иисус на планината

Големи черни облаци като змейове се гъстяха над Йерусалим и говореха за това, що има да стане. На небето се срещнаха бели духове с черни и се започна между тях разпря. Белите духове бяха избити пророци, които са възвестявали някога истината, но неблагодарните сърца им са платили с камъни. Черни духове бяха първосвещениците, царете и левитите, които са тлъстели от храмови жертви, пили са вино, носили са разкошни одежди и са притеснявали вдовиците и сираците. Белите и Черните духове се препираха кой ще владее света.

А Иисус стоеше на Планината – и дванадесетмината – с Него. И приказваха те също за Бъдния Ден.

Хвърли око Иисус към Йерусалим – и сбръчка се от тъга челото Му.

И каза Спасителят тогава:

„Горко ти, граде Господен! Бич съска над тебе – и кръв на буйни потоци ще рукне.

Горко ти, Витсаидо!

Горко ти, Йерусалиме!

Море от гняв ще рукне върху ви – и сълзите на вашите дъщери ще се изгубят в черната кръв на синовете ви. И ще потъмнее пред вашата участ наказанието на Адма, а Содом и Гомора ще бъдат по-честити от вас в онзи ден.

И в страшен гръм ще плисне над вас присъдата на Всевишния, защото върху вас тежи клетвата на вси пророци – до Захария – сетния пророк, когото убихте между олтара и жертвеника.“

И попита Иоканаан:

„По каква личба ще познаем, Господи, че е дошло Царството – и кое знамение ще ни увери, че е близо Денят?“

И отговори Господ Иисус:

„Иоканаане! Не си ли слушал, че личбата е у вас – и че знаменieto ще заговори в сърцето ви?“

А Никодим каза:

„Господи! Но ако сърцето лъже и ние сме слаби? Няма ли знамение за очите и личба за погледа?“

И отговори Иисус:

„Никодиме! Нима са по-силни очите от сърцето? Горко на крината, щом годината е неплодна!...“

Но ако търсите знамение външно, не ще ви се даде друго знамение, освен знаменieto, че *Змеят ще бъде развързан и зъбите му – извадени.*“

И смутиха се при тези думи сърцата на дванадесетмината, защото

не разбраха словата на Змея.

И рекоха Симон и Яков:

„Ради, кажи ни, какво е значението за Змея! Не сме нищо чули за него – и затова е смутен умът ни.“

И погледнаха Го в очите, както деца поглеждат старец, който знае всичко.

Тогава разказа Исус на дванадесетмината притчата за Змея:

„Още в дните на Червената Земя живееше Змей и големи бяха силите му. Но Великият Владика го беше свързал с четиридесет възела, за да не вреди на людете; всеки възел бе по един мощен дух, който стягаше Змея. Тъй стоеше свързано чудовището. Знаеха исполините от Червената Земя това – и с мощни заклинания и вълшебства смогнаха да го развържат.

И пръхна Змеят, та изпълни цялата вселена със силите си – съскаше, въртеше се, извиваше се, като гръмовен облак – и устата му изригваха пламъци, а очите му излъчваха светкавици.

А лоспите на бронята му бяха зелени звезди. И лежеше Змеят върху Млечния Път, развиваше се на огнени пръстени – и земята стенеше от пламъците на неговото издишане, а моретата гневно подскачаха при вдишването му.

И когато се завъртваше, за да слезе отново на земята – в огнени въртопи изгаряха исполините, които го бяха развързали.

Тогава се разгневи Бог – и даде големи потоци от небесна вода. И звездите изригнаха реки, а луната плисна тъмни езера. И потоци се земята в бездните, а Змеят плувна върху вълните.

И слезе, по Божия повеля, Михаил – и свърза Змея с пламтящи вериги. И свързан стои великият дъвен Змей цели векове – свързан стои среди местилището на Земния Огън.

А дойде ли Денят на Царството – и слязат ли отново Белите Старци, развързан ще бъде Змеят, но зъбите му ще бъдат извадени, а на гърдите му ще сложи Михаил седмозвездния печат на Елохима – и събитията велики ще станат тогава.“

И когато свърши Исус, дигна очи, па каза: „Близко е Денят, когато Син Човешки ще бъде предаден на съд и на убиване – но да не плаши никого това! Светът иска зрелища и царски колесници и пиршески трапези, а Господ носи истина и изпитание и борба за истината: не може всеки да понесе това. Последна Пасха ще празнува Син Божи с

малцината, които Го обичат, макар че не са още готови да дадат живота си за Него. Рано е: те ще узреят...“

И станаха тогава неколцина от апостолите – и тръгнаха, – та отидоха в града, за да приготвят на Учителя горница.

Защото бе предвечерие на Пасхата и трябваше да ядат хлябове-опресноци.

А Иоканаан, Симон и Никодим останаха при Господа. Но каза им Иисус да Го почакаат при подножието, а Той отиде на Планината да се помоли.

...И моли се дълго Иисус – и тежки капки падаха по ланитите Му. А кървави бяха тези капки. И молеше се Иисус за Чашата и за Тирса.

...А когато слезе долу, спря го Иехуда от Кериот и Му рече:

„Много пъти, Господи, мисъл на съмнение е засенчвала ума ми. Все съм се боял да Те запitam... Но днес е до смърт смутена душата ми – и не мога да търпя.

Последен съм аз от дванадесетмината – и пръв не съм желал да бъда: нека пръв бъде слабият! Последният винаги по кръв минава, та трябва да бъде силно сърцето му, а душата му да бъде от кремък.

Не е наистина още от кремък моята душа, но съдбовният Ден е още далеч!“

А Иисус го погледна кротко, па каза:

„Мъгла пада над душата ти, Иехуда... На оногова, който бяга от слънце, мъгли се раждат в душата... Кажи що ти тежи!“

И помълча малко Иехуда – а тежко бе мълчанието в този миг, – па каза:

„За Бъдния Ден говори Ти днес, Рави: – слова за Бъдния Ден вестих, а сегашния забрави Ти... Слова и скрижали за сегашния ден ни дай, а Бъдния Ден ще посрещнем сами.

Видяхме чудеса от Тебе. Но кой бе жадувал за чудо – и чия душа бе дирила знамение? За чудеса не сме били гладни... Ти чудеса извърши, но забрави онова, по което ламтеше всяка душа, тръгнала след Тебе... А щом не стори него, Рави – Ти нищо не си сторил.

Изцераваше болни, Господи... Но болката издън човешкото сърце не смогна да изтръгнеш. Видях: глухи се изцериха... Но можа ли човекът да обърне ухо към веленията на духа?

Глухи добиваха слух, за да усладят ухото си с музика на разпътни свирачки. Слепи проглеждаха, за да видят игри на голи танцовачки,

които преплитат сладно крака, та да уловят в мрежите си слабия. Прогледналите отиваха все там, дето пее сладта и вие разблудни хора човешката похот...

Цериш Ти, Господи... Но щом умреш и Слънцето угасне за човека – отново ще се роди болката из сърцето, защото е пълно с язви.

...На падналите даваш Ти опора, за да паднат утре пак – пред страх от изтезание или смърт... И грозно Ти ще бъде падането им тогава...

И бедните вървяха след Тебе, Господи – че Ти даваше на гладни хляб от небето, а на жадни – вода на живот.

Но – що стори за другите, Рави? – За плачещите по кръстопътищата Ти донесе утеха – и тръгнаха след Тебе уморените, просяците и разпътните жени. Защото знаеше слова на вечен живот.

Но на онези, които не са ни слепи, ни глухи, ни паднали, които знаят съблазънта на звънящо злато, гънките на висона и разкоша на пурпура – няма за тях нямаше у Тебе слова на вечен живот?

За тези, които заспиват при музика, събуждат се в благоухания и минават по цветя, не стори нищо Ти. Тези, които имат дворци за наслада и празници на любов, които служат с тънка мисъл на своя вкус – тях проклинаше Ти ...

Не клетва, не клетва, Господи – а път и скрижали трябва да им дадеш.

...И за онези, които имат книги и философи, тънки измами на ума и сладости на чувствата – за тях Ти не каза дума. Те не слязоха при Тебе, защото Ти общуваше.

с просяци и разпътници. Но защо самин се не качи при тях?

За онези, що бяха изгубили смисъл в живота, Ти каменни скрижали начърта. – Но за тези, които чупят скрижалите, защото сами разбират живота по свой ум и внасят в него свой смисъл – за здравите и богатите духом – Ти нищо не стори...

А те са мнозина.

...Ти работи за долните – за мъртъвците на живота: – и Ти ги възкресяваше, за да познаят греха отново – и да Те проклинат, че си ги възкресил...

А живите изостави. Синове на разтление ги нарече. Но защо ги не издери от разтлението – Ти, който лекуваше слепота и глухота? И защо не посочи път, по който изчезва разтлението – и се не връща вече? Та де е спасението на човешкия род, Господи? Когато умреш – светът отново ще гъмжи от разпътници, слепци, грешници и глухи. И Твоето име никой не ще спомене, защото никого не си спасил.

Горчиви думи казаха устата ми... И ако нямам право, просвети тъмния ми разум! Защото е трудно за човека задълго да остане при себе си...

... Прости ми, Учителю!“

А Иисус погледна далече, па сложи ръка върху рамото на Иехуда и му каза кротко:

„Не ми тежат думите, Иехуда. Но твоите слова не идат от живота.

Не си ли чул притчата: – за ден не става от семка тамариск, ни от кълн – смоковница?

На силните, говориш ти, закон не дадох. Та не си ли слушал притчата за Сеяча – и приказката за Сина на Господаря, пратен в лозето, – не си ли разумял? Още Моисей даде закон за всички – и за слаби, и за силни. Пророците идваха и също говореха на силните. Йоан Кръстител не загина ли за това, че проповядваше пред силни? И не паднаха ли толкова пророци – все за това?

При здравите не отидох, казваш ти. Но вечният живот не слага предел между здрави и болници. Пшеницата и плевелът растат едно до друго.

Елей – за кожата – разказват старите, – елей за кожата, която ражда слинове. Но за сърцето, в слинове обвито, няма елей. Стрелата пронизва кора на тамариск, но от кожа на крокодил се чупи.

Пази се от себе си, Иехуда!

В деня, когато Син Човешки бъде предаден на съд, ще се отречат от Него мнозина...

– Но горко на облака, който носи мълния!“

И слезе Иисус при подножието, та отиде с учениците в града, за да празнуват Пасха.

А Иехуда стоеше навъсен.

Той мисли дълго. Двоумеше се що да направи. Много мисли се кръстосваха в ума му – както пчелите кръстосват своите пътища пред кошера.

Накрай каза:

„Блазе на облака, който носи мълния! Ако Иисус е Месия, за Него не ще има ни съд, ни смърт. Но ако не е ...“

И стана, та отиде при синедриона.

...А когато след полунощ Иисус и единадесетмината пееха псалми, в тишината на топлата нощ блеснаха факли, разпалена борина и светилници с елей.

И мъже вървяха крадешком между маслините.

Излезе Иисус измежду апостолите и се запъти към ония, които бяха дошли да Го заловят и поведат на съд.

И срещна го Иехуда, поздрави Го и Го целуна. А Иисус го погледна тъжно и кротко, па изви ръце – да ги свържат.

...А единадесетмината Го напуснаха.

Сам тръгна Христос към двореца на първосвещеника, дето чакаха лъжесвидетелите и враговете на доброто. Когато слугите и стражите отминаха с Него напред, след тях отдалеч тръгнаха плахо неколцина от учениците.

Йерусалим спеше. И ничий сън се не смути през тая нощ, когато лъжеслужителите Божии осъдиха Божия Син на смърт.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7515>]